

Як сарненчанка підкорила Європу співом

Наталія Ковальова протягом 14 років була провідною солісткою Німецької опери в Дюссельдорфі. Дівчина зі Сарн, випускниця львівської музичної школи імені Соломії Крушельницької, отримала світове визнання свого таланту в Європі. Попри все, Наталія не має зіркової хвороби й відкрита для спілкування, пише sarnynews.city. Як же починався її шлях до всесвітнього визнання?

– Батька, Миколу Миколайовича, заслуженого вчителя України, відомого математика, знають і в Сарнах, і в районі, і за його межами, – горіє Наталія сторінки біографії. – Мама, Катерина Іванівна, – звичайна медсестра. Традицією в родині було збиратися на свята. І тоді співали всі. У два роки тато мене вже навчав пісень “Місяць на небі”, “Сіла птаха”... У нього дуже гарний голос, співав у хорі. Мені було років сім, коли разом із ним вийшли на сцену. І я забула слова. Це був перший виступ. Баяніст Богдан Васильович (уже давно переїхав до Івано-Франківська) порадив тату віддати мене в дитячу музичну школу на бандуру. Він так і зробив.

Після аспірантури в Дрездені залишилася у

– Як потрапили до Львова?
– На одному з дитячих фестивалів, у яких брала участь, познайомилася з керівником Львівської дитячої капели бандуристів. А він, у свою чергу, представив мене професорці Людмилі Посікірі. Це дуже відома бандуристка, нині народна артистка України. Перша жінка-виконавиця козацьких дум.

Сьомий клас закінчила у звичайній школі. У травні-червні прийом до Львівської музичної школи імені Соломії Крушельницької вже завершився. Ми ж із батьком приїхали третього вересня. Мене прослухали і сказали через тиждень приїжджати на навчання. Так у 13 років я стала ученицею дуже відомої школи при консерваторії, потім – студенткою консерваторії. Разом із однокурниками організували колектив народних інструментів. Після першого курсу поїхали в Байройт на музичний фести-

валь. Давали приватні концерти, грали на вулиці. Так каталися п'ять років. Робили візи після літньої сесії – й на три місяці в Німеччину.

– А коли серйозно зайнялись вокалом?

– На четвертому курсі колеги-вокалісти запропонували поїхати в Польщу на майстер-клас, і я погодилася. У Польщі познайомилася із моїм професором по вокалу, на жаль, нині покійним. На той час він викладав у Вроцлаві і Дрездені. Запропонував перейти на п'ятий курс у Вроцлав. Тож закінчувала два факультети одночасно – один у Львові з бандурою, а у Вроцлаві – вокал. Курсувала кожні два тижні в міста, які розділяла відстань у 700 кілометрів.

Це були ліхи 90-і. Бувало, їдеш у вагоні в поїзді, а заходять братки, вираховують наших юнаків і забирають у них, що мали. 20 років минуло після тих поїздок, а дотепер сниться, що я не закінчила один із факультетів і маю здати екзамен.

– А що привело Вас у Дрезден?

– Тоді ж поступила в аспірантуру в Дрездені. Жити не було за що. Вирішила піти на прослуховування за порадою колеги, який уже працював в театрі Вроцлава. На прослуховуванні директорка запитала: “Боже, дитинко, ти щось іси? Як ти можеш співати?” Сама не знаю.

І знову почалося. Працювала у Вроцлавській опері, а навчалася за 230 кілометрів у Дрездені. Коли вдалося “вбити” на один рік стипендію та отримати гуртожиток, відмовилася від роботи, аби нормально студіювати. На початку другого року аспірантури поїхала на прослуховування в Дюссельдорф. Вісім годин на перекладних, стоячи туди й назад. Після прослуховування запропонували дати декілька пробних спектаклів. Виконувала партію Паміни в “Чарівній флейті”.

Дюссельдорфі. 8-9 годин репетицій щодня – й пішло-поїхало. Прослужила театру 14 років. Крім того, гастролювала дуже багато. Паризька національна опера, Королівський оперний театр у Брюсселі, Датський королівський театр, також Гамбург, Франкфурт, Люксембург, Лісабон, Мангейм, Іспанія, Варшавська і Львів-

ська національна опери, і цей список можна продовжити. Якщо глянути на карту – по всій західній Європі. Багаторічна співпраця була з Хосе Каррерасом, одним із найвидатніших оперних співаків сучасності. Багато разів бували в Польщі, Румунії, Угорщині, Норвегії, Ізраїлі, Об'єднаних Арабських Еміратах, Італії та інших країнах.

– Якими мовами володієте?
– Польською, німецькою, англійською, також італійською в межах нор-

ми. Розумію чеську, бо співала “Русалку” Дворжака. Французькою може порозумітися.

– Ви переживаєте долю своїх героїнь? Які вони?

– Знаєте, Ви запитали, а я думаю. Єдина Сюзанна у “Весіллі Фігаро” не страждала. Натомість була запальничкою на сцені. А Віолета (“Травіата” Верді) хворіла на туберкульоз. Всі говорили, що це роль мого життя. Люди розкупували, просто розносили квитки. Мімі в “Богемі” помирає від туберкульозу. Мікаела в “Кармен” теж страждає й переживає за свого Хосе. Маргарита з “Фауста” божеволіє й помирає у в'язниці. Мадам Батерфляй (Чіо-Чіо-сан) вкороче собі віку ударом кинджала. Русалка Дворжака помирає заради принца. Якщо з 1800 глядачів у залі 20 плакало, то уявіть, скільки потрібно було витратити енергії.

– До речі, це впливало на Ваш внутрішній світ?

– Сьогодні може сказати, що так, позначалася. Дуже. І відновлюватися було важко. Після таких спектаклів до 4-5 ранку могла пролежати в ліжку й не заснути. За 20 років, враховуючи енергетичну

“Мадам Батерфляй” Пуччіні. Попри те, що остання партія морально і вокально складна й по часу дуже довга. Це така партія, що може зламати і фізично, і психічно.

– Ви були першою з України, хто з поміж 800 претендентів виборив в Лос-Анджелесі другу премію та приз глядацьких симпатій на конкурсі “Опера-лія”. Що пережили в той момент, коли отримували приз із рук самого Пласідо Домінго?

– Чесно? Ідучи на конкурс, ніколи ні на що не сподівалася. У Лос-Анджелесі більший кайф дістала від призу глядацьких симпатій. Зал на 3500 глядачів був переповнений.

– Чи пропонує Вам еміграцію?

– А навіщо? За кордон при потребі можна поїхати, маючи біометричний паспорт. Ніколи про це не задумувалась. Та й не бачу в цьому сенсу.

– Коли повернулися в Сарни і чим зараз займаєтесь?

– Повернулася три роки тому. З початку навчального року викладаю вокал діткам Сарненської дитячої музичної школи.

– Чи проводите майстер-класи?

– До речі, треба про це подумати.

– Зараз поєднуєте професійну і громадську діяльність. Ви – депутатка Сарненської міської ради. Чи в своїй талії почуваетесь там?

– Додурилася до нішої екіпи (команди) 22 грудня 2018 року. Коли їдеш Сарнами, і повсюди хтось щось робить, то щось не помічаєш. А коли на кожній сесії піднімається 10-

15 депутатів міської ради зі своїми запитаними, й ти сама перебуваєш у цьому процесі, то думаєш: “Яка класна компанія!”. Дружня когорта депутатів-однокласників. А наша перша сарненська леді Світлана Борисівна – справжня господарка в місті. Приїжджають люди, які колись жили в Сарнах, і вони в захопленні від тої ж бруківки, кілометрового тротуару. А вуличне освітлення? Пам'ятаєш, яка була вулиця Соборна і дорога в мікрорайоні Доротичі?

До речі, мій брат Микола був свого часу депутатом обласної ради. У 1990 році разом із Павлом Ковальчуком встановили жовто-блакитний прапор на приміщенні старого райкому партії. У сімейному архіві зберігаємо відео про цю подію. Наша родина завжди була налаштована націоналістично. Один дід це за Польщі був пожежником і перебував в УПА. Другий дідусь теж був в УПА. Не знаємо, де їхні могили. Бабуся Ульяну (мамину маму) вислали в Читу, Воркуту, а потім Норильськ. Маму правдами і неправдами перекинули в Сарни.

Я дуже пишнаюсь своїм українським корінням. Тій силі волі, яку в собі відчуваю.

– Пані Наталіє, за короткий період досягли більше, ніж дехто за все життя. Які даєте поради тим, хто хоче реалізувати свою мрію?

– Перше – мати бажання. Друге – бачити ціль і не помічати перешкод. Якщо людина дуже чогось прагне, вона цього досягне.

• **Марія Кузьмич**

Фото Василя Сосюка та з особистого архіву Наталії Ковальової